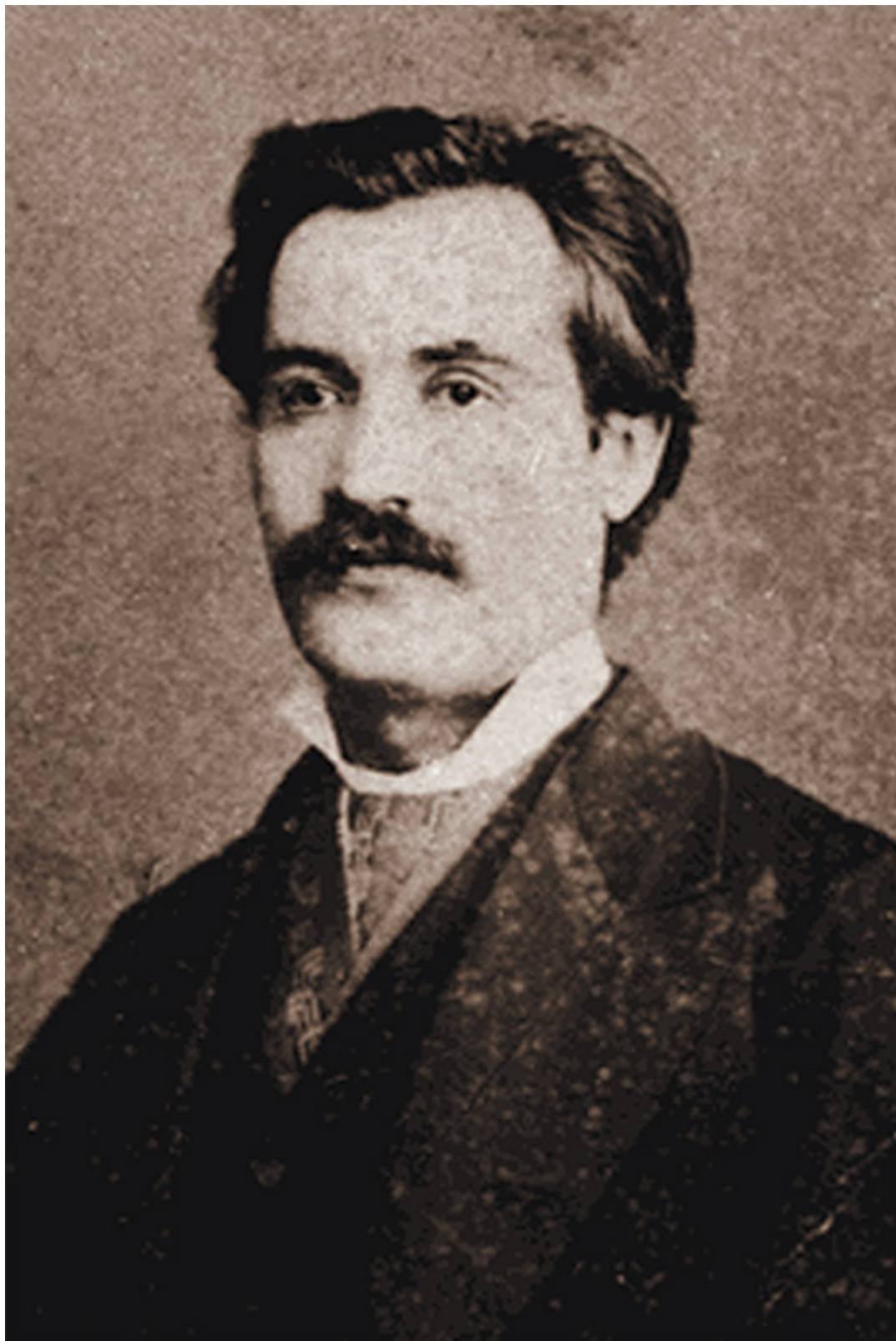

**[„«LUPTĂTORUL » DIN
FOCȘANI...”] – de Mihai
Eminescu [3 august 1882]**

„Luptătorul „ din Focșani, în numărul său de la 30 iulie, comunică următoarea publicațiune a perceptorului din comuna Odobeasca, plasa Marginea de Sus, jud. R. Sărat.

Subsemnatul, agent de urmărire perceptor, conform art. 12 din legea de urmărire, fac cunoscut printr' aceasta că în ziua de 25 iulie până la 2 august 1882, la ora 10 de dimineață, se va vinde prin licitație la primăria comunei Odobeasca, din plasa Marginea de Sus, județul R. Sărat, obiectele ce s-au sechestrat pentru neplata dărilor datorite din contribuțiuni directe, răscumpărarea clăcii, prestațiuni județene și altele. Obiectele sechestrare sunt:

51 vaci, 8 boi, 88 mânzați cu mânzate, 2 cai, 15 iepe, 5 noateni, 13 capre, 5 iezi, 83 oi, 12 miei, 3 berbeci, 5 rămători, una căruță de boi nouă, 1 sucman, 3 căzi, 2 antale, 1 claie cu fân, 28 locuitori cu brațele, cari se vor da cu luna sau cu ziua până la acoperirea datoriei ce debiteză către stat, și 455 pogoane pământ după legea rurală, în care pământ sunt diferite roade, adică vii, livezi de pruni, meri, peri și fân.

Semnat agent A. Comănescu

(No. 26 din 13 iulie 1882)

Toate foile din Capitală au publicat și comentat actul de mai sus, exprimându-și indignarea și mirându-se de acest lucru, la întâia vedere neauzit.

Vedem aci o scoatere în vânzare din partea fiscului cu totul egală cu cele din vremea fanarioților: vacă, bou, mânzat, cal, mânz, capră și ied, oaie și miel, sucmanul de pe om, carul și căruța, cada și butea, totul se vinde și, când toate aceste nu mai ajung, se scoate în vânzare... ce?

Locuitorul, care va fi închiriat de cătră stat ca vita, cu

luna sau cu ziua, până la acoperirea datoriei. Peste aceasta se scot în vânzare pogoanele de pământ a căror inalienabilitate e garantată de Constituție și de legea de împrumut.

Ce zice „Românul” la acest specimen de percepție liberală?

Ce zice? Băieții cari-l redijează n-au ochi să citească. În loc de-a constata de ce natură sunt dările neplătite: contribuțiuni directe, răscumpărarea clăcii, prestațiuni județene și altele, se leagă de capitație. Capitația nu este justificată. Capitația amânduror țărilor, pe când nu exista nici o altă dare, constituia abia a douăsprezecea parte a bugetului actual de venituri și nu se va găsi un singur caz, de la gonirea fanarioților până la reabilitarea lor de acum pe cale piezișă, în care un om să fi fost vândut rob pentru capitație. A pune aceste vânzări monstruoase în socoteala capitației, a dării celei mai mici și mai neînsemnate, este un act de extraordinară rea credință și o apucătură pentru a ascunde adevăratul izvor al răului și a-i substitui o cauză fictivă.

Deși caută să fim mulțămitori presei întregi pentru că în sfârșit au început a da alarmă în privirea aceasta, constatăm pe de altă parte cu părere de rău că, mirându-se în mod atât de extraordinar de acest act, dovedește că puțin cunoaște țara.

În realitate, de când bugetul nostru au ajuns la cheltuieli de 110 și 120 de milioane, dările nu se mai percep nicăiri decât în modul arătat mai sus, căci acest mod e introdus de roșii încă de la venirea lor la guvern, în anul 1866. De atunci deja s-au introdus practica de a mâna satul ca pe o turmă la arendașul protejat de guvern și de a angaja cu de-a sila pe fiecare locuitor în socoteala dărilor pe cari le avansa arendașul. Căci cine nu poate rămânea dator nici în daraverile sale private, nici ca datornic al statului este românul. Dacă un grec sau un jidan nu-și poate plăti datoriile dă faliment

și s-a încheiat. dacă nu-și poate plăti dările, i se constată insolvabilitatea și s-a încheiat asemenea. Țăranul trebuie să plătească. Un om poate fi oricât de necinstit în țara aceasta, el poate lua o moșie a statului fără a plăti arenda pe ani de zile: statul va pierde pur și simplu suma ce i se datorește. Dar ceea ce țăranul ar fi datorind acestui om se împlinește cu cea mai mare rigoare.

Dura lex, sed lex zice „Românul”? Nu legile sunt însă de vină la toate acestea, ci starea societății. Când vedem deasupra unui popor sărac, incult și nenorocit, superpuindu-se milioane de mijlocitori și de cocote, când vedem luxul și desfrânarea unei clase întregi, a cărei singură cunoștință constă în a scrie neortografic și a citi, când socotim sutele de milioane cu care se întrețin clase improductive și netrebnice câtă să deducem neapărat că pensii reversibile, câștiguri din răscumpărări, misiuni, diurne, cumul, toate trebuiesc plătite în ultima linie prin sudoarea omenească, prin muncă omenească. Și fiindcă producțiunea actuală nu mai ajunge spre a acoperi bugetul Sodomei și Gomorei, spre a întreține lenociniile stăpânitorilor, de aceea se scoate la mezat până și persoana țăranului.

Și-n acest popor nenorocit nu se mai află destulă energie morală pentru a ridica securea și a se scăpa de asupritori. În toate provinciile Daciei lui Traian poporul autohton e o vită menită a ține în spate populații străine. În Ardeal muncește pentru ungar, în România pentru greco-bulgar și pentru jidan, căci zeci de mii de zile de lucru abia acopăr pensia reversibilă a unui grecotei șampania băută cu comunarii din Paris, mătasa ce îmbracă cocotele capitalei, monoclele ce armează ochii pornoscopilor, toată mlaștina aceasta etnică și morală, toată adunătura asta scursă din câteșipatru unghiurile lumii trăiește în ultima linie din vânzarea de brațe omenești cu luna și cu ziua, căci orice braț care nu produce nimic trăiește de la brațul ce produce ceva.

Iată în adevăr încă o frunză de laur în coroana lui Carol

Îngăduitorul.

Despotismul, oricât de odios ar fi, totuși are mai multă îngrijire de popor decât republica străinilor din România, cu eticheta ei monarhică. Căci această republică nu are și nu a avut o altă menire decât a constitui din străini clase privilegiate, din român un sclav al lor. Adunături de rase degenerare, cari coboară zi cu zi mai jos pe scara organică, până ajung a se îngropa ca câinii și ca maimuțele, acestea domnesc asupra poporului românesc; pentru a plăti trebuințele lor, lenea, ineptia economică și sterilitatea lor intelectuală, poporul românesc se scoate la mezat și se închiriază, asemenea catârilor și cailor de birjă, cu luna și cu ziua.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro